

Rozjímanie na utorok 18. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 18.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: búrlivé
more; Peter vystupuje z lode;
dôvera v blízkosť Krista.

PO TOM, čo nasýtil zástupy, Ježiš
odišiel na vrch, aby sa modlil, ale
najprv požiadal učeníkov, aby
preplávali jazero a čakali na neho na
druhom brehu (porov. Mt 14, 22-25).
Peter a ostatní apoštoli sa plavia v
tme. Keď sa už vzdialili od brehu, loď
začala kolísať na vlnách a vietor
fúkal proti nim. Logicky sa medzi

prítomnými začala šíriť určitá neistota. Napriek skúsenostiam mnohých z nich ich tento náhly otras zaskočil.

Evanjelium nám predstavuje loď učeníkov na rozbúrenom mori ako obraz života Cirkvi, ktorá pláva po mori dejín, zdanlivo bezbranná voči nebezpečenstvám. „More symbolizuje súčasný život a nestálosť viditeľného sveta; búrka označuje všetky druhy utrpení a ťažkostí, ktoré človeka tlačia. Lodka naopak predstavuje Cirkev postavenú na Kristovi a vedenú apoštolmi. Ježiš chce naučiť svojich učeníkov, aby s odvahou znášali protivenstvá života a dôverovali Bohu“[1].

Svätý Josemaría tiež usudzoval, že kresťania sa pri šírení evanjelia často stretávajú s podobnými búrkami. Niekedy budú prekážkami vonkajšie okolnosti, inokedy váha našej slabosti a hriechu. „Aj my plníme

imperatívny príkaz Krista, plávajúc na mori rozbúrenom ľudskými vášňami a omylmi, a niekedy cítiac vo svojom vnútri všetku svoju slabosť, ale pevne odhodlaní doviest' do cieľa túto loď spásy, ktorú nám zveril Pán. Možno sa niekedy z hĺbky srdca, pod tlakom protivného vetra, ozýva hlas našej ľudskej bezmocnosti: *Zmiluj sa nado mnou, Bože, lebo ma prenasledujú, bojujú proti mne a neustále ma trápia. Neustále ma prenasledujú moji nepriatelia a je ich naozaj veľa, ktorí proti mne bojujú* (Ž 55, 2-3). On nás neopúšťa a vždy, keď to je potrebné, je prítomný so svojou milujúcou všemohúcnosťou, aby naplnil srdcia svojich ľudí pokojom a istotou“[2].

PRÍCHOD Ježiša, ktorý kráča po vode, zďaleka nebol upokojujúci, ale v prvom momente ešte viac zvýšil

strach. Učeníci sa zľakli a povedali: „To je mátoha!“ A naplnení strachom začali kričať. Ale Ježiš ich hneď upokojil: „Budte pokojní, to som ja, nebojte sa!“ Vtedy sa Peter odvážne vyjadril: „Pane, ak si to ty, prikáž mi, aby som prišiel k tebe po vode.“ A Ježiš mu odpovedal: „Pod!“ Peter vystúpil z lode, kráčal po vode a smeroval ku Kristovi (porov. Mt 14, 25-29). Petrovo gesto a Ježišova odpoveď nám pripomínajú, že Boh miluje naše odvážne myšlienky, najmä keď súvisia s dôverou v neho. V tejto epizóde možno zaznieva rozhodný tón, s akým synovia Zebedeja odpovedali „Môžeme!“ na Ježišovu otázku, či sú ochotní nasledovať Ho v utrpení, alebo tolko veľkorysých prejavov v živote svätých. Boh oceňuje tieto skoky viery, túto smelosť nasledovať Krista, ktoré nás robia schopnými kráčať po vodách búrky.

„Pán nás oslovuje a uprostred našej búrky nás pozýva, aby sme sa prebudili a aktivovali tú solidaritu a nádej, ktoré sú schopné dať pevnosť, oporu a zmysel týmto chvíľam, keď sa všetko zdá byť stratené“^[3]. Peter urobil niečo, čo na prvý pohľad nemalo ľudskú logiku. Opustil relatívnu stabilitu lode a vrhol sa do rozbúreného mora. A v tomto geste našiel skutočnú istotu. Ježiš nás tiež povzbudzuje, aby sme sa neuchýlili do svojich istôt, aby sme sa neoddeľovali od sveta a od druhých, keď cítime, že more je rozbúrené. Pán očakáva odvážny úkon viery, ako ho prejavil Peter, ktorý vedie k tomu, že neutekáme pred problémami, ale prijímame ich s dôverou v Kristovu blízkosť. „Na jeho kríži sme boli spasení, aby sme prijali nádej a nechali Ho posilňovať a podporovať všetky možné prostriedky a cesty, ktoré nám pomáhajú starať sa o seba a o druhých. Objat' Pána, aby sme objali nádej. To je sila viery, ktorá

oslobodzuje od strachu a dáva nádej“[4].

NAPRIEK TOMU, že Peter kráčal s istotou, keď zbadal, že duje „silný vietor, naľakal sa. Začal sa topiť a vykrikol: *Pane, zachráň ma!* Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: *Maloverný, prečo si pochyboval?*“ (Mt 14, 30-31). Peter dokázal chodiť po vode nie vlastnými silami, ale slovami Ježiša. A začal sa potápať nie preto, že vietor bol príliš silný, ale preto, že prestal dôverovať Pánovi. „To isté sa deje aj nám: ak sa pozeráme len na seba, budeme závislí od vetrov a nebudeme schopní prekonať búrky, vody života“[5]. Peter možno veril, že stačí sám, aby sa udržal na nohách, ale bolo zrejmé, že to dokáže len vďaka tomu, že ho Kristus drží.

Budú chvíle, keď budeme ako Peter kráčať po vode a s pokojom a vyrovnanosťou čeliť rôznym búrkam. Budú aj chvíle, keď budeme veriť, že sa topíme. V oboch situáciách je Pán vždy blízko, lebo je v najhlbšom vnútri nášho bytia. Musíme však zažívať náš vzťah s Bohom tak v zdanlivej vzdialenosti, ako aj v blízkosti. Rovnako ako Petrovi, Kristus podá ruku aj nám, keď budeme cítiť, že sa topíme, a obrátíme sa na neho: „Pane, zachráň ma!“ (Mt 14, 30). Skúsenosť apoštolov nám ukazuje, že ak dovolíme Ježišovi vstúpiť do našej loďky, vietor sa utíši (porov. Mt 14, 32). Môžeme prosiť Máriu, aby uprostred búrok, ktoré zmietajú náš každodenný život, v našich srdciach zneli slová jej Syna: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“ (Mt 14, 27).

[1] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 7-VIII-2011.

[2] Svätý Josemaría, *List 2*, bod 1.

[3] František, *Mimoriadna modlitba v čase pandémie*, 27-III-2020.

[4] *Ibid.*

[5] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 7-VIII-2011.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/utorok-18-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/utorok-18-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (02.04.2026)